SJB SELECTION

RECENSIE · SOUL

Golden | Jill Scott

SJB SELECTION · OKTOBER 2026

Niet elk liefdeslied heeft twee mensen nodig.

Soms is één persoon genoeg die, na te lang zichzelf door de ogen van anderen te hebben gezien, eindelijk besluit zichzelf terug te nemen.

Daar woont *Golden*.

Jill Scott bracht het uit in 2004, als eerste single van *Beautifully Human: Words and Sounds Vol. 2*. Ze schreef het met Anthony Bell, die het nummer ook produceerde.

Maar het gewoon neo-soul noemen is als de zon een gloeilamp noemen: technisch klopt er iets, maar we missen bijna alles.

Want hier draait het niet om het genre.

Het draait om vrijheid.

Vrijheid van wat?

Jill Scott zegt het nooit helemaal. En dat is juist het mooie.

De kettingen waarover ze zingt hebben geen naam en geen hangslot. Het kan een liefde zijn die te strak werd, de angst om het fout te doen, het oordeel van anderen, de verwachtingen die aan je blijven kleven als kleren die iemand anders voor je heeft uitgekozen.

Dus doet *Golden* iets merkwaardigs: het neemt iets dat zo zwaar is als een ketting… en stopt het in muziek die zo licht is als lucht.

De groove wandelt. De stem glimlacht. Soul mengt zich met gospel, R&B met spoken word.

Jill Scott klinkt niet alsof ze tegen iemand in zingt.

Ze klinkt alsof ze ergens van wegloopt.

En dat is een enorm verschil.

Haar stem bonkt niet op de deur. Ze opent haar.

Maar is het een liefdeslied?

Ja. Alleen is de geliefde deze keer het leven zelf.

Geen enkele serieuze bron verbindt *Golden* met een partner of een specifieke relatie. Wie goed heeft geluisterd, hoort iets anders: zelfacceptatie, je eigen waarde kennen.

Dus misschien is de echte vraag in dit nummer niet: wie zal er van me houden?

Het is een veel ongemakkelijkere vraag.

Hoeveel van mijn leven leef ik echt als mezelf?

En daarom werkt de titel zo goed.

Goud is meestal iets dat je koopt, bewaakt, in een kluis opsluit.

Hier niet.

Hier is goud niet iets dat je bezit.

Het is iets dat je wordt.

Muzikaal voedt alles dat gevoel. De productie van Anthony Bell is warm, elastisch, helder. Ze bouwt geen monument rond de zangeres: ze bouwt een weg voor haar.

En Jill Scott loopt erover met die stem halverwege tussen zangeres, dichteres en predikster: ze spreekt, zingt, dringt aan, streelt de woorden, tot de persoonlijke boodschap een gedeelde boodschap wordt.

Hier houdt *Golden* op alleen een mooi soulnummer te zijn.

Het wordt bijna een kleine ceremonie.

Eerst luister je naar Jill Scott die over haar eigen vrijheid praat.

Dan begin je, zonder het te merken, aan de jouwe te denken.

En dat is waarschijnlijk het sterkste inzicht: ons niet vertellen wat de kettingen zijn.

Want als ze een naam hadden, zouden ze alleen van haar zijn.

Zonder naam worden ze ook van ons.

En zo verbergt *Golden*, onder dat zonnige oppervlak, een gedachte die veel minder onschuldig is dan ze lijkt.

We kunnen een heel leven in een kooi doorbrengen zonder het te merken, vooral als de kooi comfortabel is.

Jill Scott zegt ons niet dat we hem moeten afbreken.

Ze doet iets elegants.

Ze opent de deur, laat de zon binnen, en begint te lopen.

> ***Goud is niet iets dat je bezit. Het is iets dat je wordt.***